

Hagrid viŝis sian nazon per sia mandorso kaj diris, “Ti’ r’memoriges jon al mi. Mi alport’ s donacon por vi.”

“Tio ne estus ermenaĵa sandviĉo, ĉu?” diris Hari nervoze, kaj je la unua fojo Hagrid ridis feble.

“Ne. Zomburd’ don’ s al mi lib’ rtagon ‘ieraŭ por ke mi pr’ tigu ĝin. Kompr’ neble li dev’ s maldungi min — tam’ n, mi ‘aves ti’ n por vi...”

Ĝi aspektis kiel bela libro kun leda bindaĵo. Hari malfermis ĝin scivoleme. Ĝi estis plena je sorĉistaj fotoj. Ridetante, kaj mansalutante al li de ĉiu paĝo estis liaj gepatroj.

“ ‘Send’ s strigojn al ĉiuj el ‘a jamaj lernejk’ legoj de viaj g’ patroj, petante fotojn... ‘sci’ s, ke vi ne ‘aves iun ajn... ĉu plaĉes al vi?’ ”

Hari ne povis paroli, sed Hagrid komprenis.

Hari trovis sola sian vojon malsupren al la semestrofina bankedo tiun vesperon. Li malfruiĝis pro la zorgoj de s-ino Pomfrej, kiu insistis, ke ŝi faru finan ekzamenon de li, kaj pro tio la Granda Halo jam estis plena. Ĝi estis festonita kun la verda kaj arĝenta koloroj de Rampeno, por festi tion, ke Rampeno gajnis la Dompokalon je la sepa fojo sinsekve. Ega standardo montranta la Rampenan serpenton kovris la muron malantaŭ la Ĉefa Tablo.

Kiam Hari eniris, ekis silento, kaj tiam ĉiuj komencis laŭte paroli samtempe. Li glitis en sidejon inter Ron kaj Hermiona ĉe la Oragrifa tablo, kaj klopodis ignori tion, ke homoj stariĝis por vidi lin.

Feliĉe, Zomburdo alvenis je momentoj poste. La babilado iom post iom ĉesis.

“Jen plia jaro for!” Zomburdo diris gaje. “Kaj mi devas ĝeni vin per la anhelanta alparolo de maljunulo antaŭ ol ni plendante almordos nian bongustan festenon. Kia jaro ĝi estis! Mi esperas, ke viaj kapoj nun estas iom pli plenaj ol antaŭe... vi havos tutan someron por malplenigi ilin sufiĉe antaŭ ol la nova jaro komencos...”

“Nun, laŭ mia kompreno, necesas fordoni ĉi tiu Dompokalo, kaj la poentoj nombriĝas tiel: en la kvara rango, Oragrifo, kun tricent dek du poentoj; en la tria, Hupopufo, kun tricent kvindek du; Korakungo havas kvarcent dudek ses, kaj Rampeno kvarcent sepdek du.”

Ŝtormo da huraĵoj kaj stampfoj eksplodis de la Rampena tablo. Hari povis vidi Drakon Malfid bati la tablon per sia pokalo. Estis naŭza aspekto.

“Jes, jes, bone farite, Rampeno,” diris Zomburdo. “Tamen, la okazojn lastatempajn ni nun devas preni en la kalkulon.”

La ĉambro eksilentigis. La ridetoj de la Rampenaj iom mallarĝiĝis.

“Nu,” diris Zomburdo. “Mi havas kelkajn lastajn poentojn por disdoni. Nu, atendu. Jes...”

“Unue — al sinjoro Rejnaldo Tordeli...”